

skole. Men det vil altid være en økonomisk prioritering. Derom kan der ikke herske nogen tvivl.

Det, der nok også bør sættes til debat, er så, om de midler der bliver tilført folkeskolerne, bliver brugt rigtigt, og hvad de bliver brugt til.

Jeg er godt klar over, at vi også tit har haft diskussioner om det, og fra politisk side har man sagt gang på gang, at der ikke rigtig er noget grundlag for debatten.

Så er vi tilbage igen: Hvorfor bliver det så rejst så tit også i pressen, at der er problemer, at der f.eks. nogle steder er for dårlige skolebøger? Faktisk har der også nogle steder været eksempler på, at man mangler bøger.

Hvis vi tager faget dansk og i særdeleshed færdighederne i dansk, er det jo også noget, der har været en del til debat. Det har været fremme i forskellige analyser, at der er alt for mange personer i Danmark, som mangler de grundlæggende færdigheder i læsning og stavning. Hvis man sammenfatter disse undersøgelser, viser det sig, at vi taler om et sted mellem 300.000 og 500.000 personer, som har problemer både med stavning og læsning.

Så kommer vi så til det, som nogle påstår, man kan måske sige med rette, at vi jo heller ikke alle sammen kan være ens, og det skal vi heller ikke. Men jeg tror på, at det grundlæggende er, at de ting er inde i de enkelte. Det handler jo også om, at man skal tage en uddannelse på et senere tidspunkt, og man skal have et arbejde, og så kan mulighederne for det altså blive forringede.

Hvis vi går tilbage til marts 2000, kom Dansk Sprognævn med en alarm omkring danskundervisningen i folkeskolen og på gymnasierne. Det var egentlig lidt dybt chokerende. Den konstaterede, at man længe havde haft på fornemmelsen, at danskundervisningen blev forsømt i såvel folkeskolen som på gymnasierne og seminarierne. Ordene kom fra en velanskrevet sprogmænd, professor Erik Hansen.

Der var en undersøgelse fra Danmarks Lærerhøjskole, som viste, at kun hver femte lærer i folkeskolen havde forudsætning for at undervise i samfundsfag. Det betyder, at alt for mange ikke får den nødvendige paratviden og begreber om elementære, samfundsmæssige forhold, som er nødvendige at have, hvis man skal begå sig videre i livet.

Alt det sammenkædet med, at udgifterne faktisk stiger, men at kvaliteten bliver ringere, er da en alvorlig ting, som der skal gøres noget ved. Derfor er det også vigtigt, at vi får de her debat-

ter, så længe problemerne bliver ved med at være der. Er problemet, at skolerne efterhånden skal beskæftige sig med alt muligt andet end lige undervisning, temauger, dit og dat, og bliver der brugt for meget tid på at opdrage børnene? Her må jeg indskyde, at vi jo heller ikke kan stå her i dag og give lærerne al skylden. Forældrene har jo også et medansvar, i hvert fald et medansvar for at tage mere del i børnenes opdragelse. Det er jo forældrene, der grundlæggende skal stå for opdragelsen, ikke lærerne.

I december måned kom undervisningsminister Margrethe Vestager så med en opfordring til kommunerne om at foretage klækkelige besparelser på folkeskolen, hvis ikke udgifterne skulle løbe løbsk. Det følte jeg nok var en indblanding i det kommunale selvstyre, og det, at der kommer til at gå flere i skole, skal vel heller ikke være ensbetydende med, at der så skal spares. Det må være sådan, at de elever, der kommer til, får de samme forhold som deres forgængere. Man kan ikke nedskære ude i kommunerne, uden at det får en konsekvens, og hvis man skal det, så skal man i hvert fald også have en pose penge ekstra fra staten.

Så vi mener ikke, at folkeskolen er et fornuftigt område at spare på, tværtimod. Skal vi have en veludviklet befolkning er den en af Danmarks vigtigste ressourcer, det er Danmarks fremtid. Men alligevel har vi problemet med udgifterne og de middelmådige resultater. Derfor tror vi på, at det, der skal til, er, at vi får en debat om, hvordan midlerne bliver brugt. Bliver de brugt rigtigt, og kan de bruges anderledes, og ikke mindst: Hvordan får vi lærerne tilbage til folkeskolen igen? Det har der også være meget debat omkring på det seneste, og det mener vi også, vi skal blive ved med at have nogle debatter om, indtil vi får løst problemerne.

Sluttelig skal jeg sige, at vi fra Dansk Folkepartis side kan støtte det fremlagte forslag til vedtagelse af hr. Frank Dahlggaard.

(Kort bemærkning).

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Blot for at ingen misforståelser skal kunne hæfte sig længere end hr. Christian H. Hansens lejlighed til at udtale dem, vil jeg godt præcisere, at det, der var mit bud på besparelser, var, at man bliver nødt til at forholde sig til udgiften til den enkelte elev i en periode, hvor både de samlede udgifter stiger og antallet af elever stiger.